**Cu Bellini, o nouă „opera rara” la SEOB**

*(Grigore Constantinescu – 28 aprilie 2012)*

Romantismul bellinian este o zonă a performanței vocale în opera italiană a secolului XIX. Chiar cu puține titluri, în ultimele două decenii, pe scenele lirice românești, interesul publicului și al interpreților rezistă timpului.

Pentru seria „Opera rara”, inclusă în stagiunea SEOB, titlul ales, **I Capuleti e i Montecchi**, este poate singura lucrare a lui Bellini care beneficiază de precedente datorate cântăreților români. La Opera din Constanța, în anii 90', lucrarea a adus pe scenă două voci care au făcut carieră internațională, soprana Felicia Filip și mezzo-soprana Ruxandra Donose; aplaudat a fost și cuplul romantic, în spectacolul montat de același regizor, Cristian Mihăilescu, la Opera din Brașov, cu două prezențe apreciate, soprana Mirela Zafiri și mezzo-soprana Gabriela Hazarian. Pe acest temei ne-a interesat acum o altă generație solistică, promovată la SEOB și datorită unor recompense în urma distincțiilor concursului „Maeștrii artei lirice”, în care soprana Veronica Anușca și mezzo-soprana Emanuela Pascu dețin titlul de laureat al ediției 2011. Remarcabilă este evoluția celor două interprete absolvente de dată recentă la clasele de canto din UNMB, printre maeștrii cu care au lucrat identificându-se Ionel Voineag, Mariana Colpoș, Andreiana Roșca.

Observ în cântul sopranei o din ce în ce mai echilibrată conducere a vocalității, potrivit cu stilul belcantist de expresie poetică. Veronica Anușca poate comunica un sentiment interiorizat, foarte aproape de ambientul bellinian care a asigurat succesul interpretelor și-au dorit să recreeze imaginea Giuliettei. Îi corespunde timbral și prin concepție stilistică Emanuela Pascu, în Romeo, o voce ce cunoaște pozitiva maturizare a glasurilor feminine grave, capabilă a alege soluții optime pentru acest dificil rol de travesti, în care eroicul și tragicul se îmbină. În derularea muzicală contăm pe o personalitate ce-și cunoaște amplasamentul dramatic în distribuție, cu o netăgăduită convingere – basul Pompei Hărășteanu în rolul Padre Lorenzo, urmat de partenerii vocilor masculine, tenorul Liviu Indricău și basul Marius Boloș. În regia Andei Tăbăcaru Hogea, întreg complexul muzical ce corespunde unei selecții a momentelor operei, fără ansamblu coral și orchestră, s-a bazat pe profesionalismul pianistei Ioana Maxim și culorile instrumentale – Ana Chifu (flaut) și Alexandru Uță (percuție), pe costumele propuse de Viorica Petrovici, efectele maeștrilor de lumini Nicolae Emilian Stancu și Cristian Vintilă, capabili a crea decoruri din light design.

Când urmărim spectacolele din sala mare a Operei, textul original este tradus pe prompter, în românește, pentru a înlesni publicului urmărirea acțiunii. Cu scenele de teatru ale unui scenariu shakespearean (actori: Monica Mihăescu, Raluca Juganaru, Mihai Moș, Filip Ristovski), prezentate explicativ în paralel cu discursul muzicii lui Vincenzo Bellini și versurile lui Felice Romani, tălmăcirea românească preluată „la liber” din tragedia originală nu ajută, ci încarcă spectacolul sub forma unui „surplus adăugat”.

Oricum, preocuparea de a aduce spre public această capodoperă se cere remarcată, diversificând stagiunea de ansamblu a scenei lirice bucureștene, prin adiționarea unui moment învecinat cu evenimentul dorit de operamani.